

de 4
van Westwijk

De
Laptop
van professor
Steen

Tekst © 2010 Manon Spierenburg
© 2010 Manon Spierenburg en Moon, Amsterdam
Illustraties en vormgeving © 2010 Elly Hees

ISBN 978 90 499 2338 9
ISBN 978 90 488 3002 2 (E-BOOK)
NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

de 4
van Westwijk

De
Laptop
van professor
Steen

Manon Spierenburg

met illustraties
van Elly Hees

Kerstvakantie

‘Oooo, ééénig!’ koerde mevrouw Appelboom. ‘Kind, wat heb je dat práchtig gedaan!’

Christina Appelboom keek kwaaiig over de rand van haar laptop. Natuurlijk had haar moeder het niet tegen haar, maar tegen Gigi. Die had net een onwaarschijnlijk protserig kerststukje in elkaar gedraaid. Met al die linten en glitters deed het gewoon pijn aan je ogen. Kerstmis was al nooit Chris’ favoriete tijd van het jaar, maar deze keer was het erger dan ooit. Haar vader had een zakenrelatie uitgenodigd om bij hen te logeren in de kerstvakantie. Hij heette meneer Vertelman. Haar vader en hij zaten de hele dag in het kantoor van meneer Appelboom en bogen zich over belangrijke zaken. Dus van hen had Chris niet zoveel last. Wat veel erger was, was dat meneer Vertelman zijn vervelende dochtertje Gigi had meegebracht. Gigi was de anti-Chris. Ze was klein en rank en o zo elegant. Ze zat op ballet en speelde prachtig piano. Haar haren zaten nooit in de war en ze had nooit kale plekken op haar schoenen. En ze vond het heerlijk om de hele dag met de grote mensen te praten. En lange middagen te verpesten met het in elkaar flansen van mallotige kerststukjes. Minstens dertig keer per dag verzuchtte mevrouw Appelboom dat ze maar wilde dat Chris wat

meer was zoals die fan-tas-ti-sche Gigi. Misschien zei ze het wel vaker dan dertig keer, maar dan was Chris er niet om het te horen. Haar zwarte herdershond Koesja en zij brachten de vakantie namelijk zoveel mogelijk door bij Ella, de baas van Hotel Zeezicht. Zodat ze tenminste geen urenlange gesprekken hoefde te voeren over kerstballen: of ze rode kerstballen met groene lintjes moesten nemen, of juist groene kerstballen met rode lintjes.

Koesja rekte zich uit en geeuwde verveeld. Chris begreep precies wat hij bedoelde. Zij had ook het idee dat ze elk moment in coma kon raken bij zoveel onbenul. Ze controleerde voor de honderdste keer die dag of ze mail had. Nog steeds niks. Over de rand van haar laptop hield ze haar moeder en Gigi onopvallend in de gaten.

Mevrouw Appelboom loerde met samengeknepen ogen naar het kerststukje. Ze liep er drie keer omheen en uiteindelijk knipte ze een millimeter van een takje af. 'Zo, nu is het perfect,' zei ze.

Gigi knikte ernstig.

Chris stond op en klapte haar laptop dicht. 'Ik ga mijn hond uitlaten.'

Koesja sprong blij op en kwispelde. Hij deed dat zo wild, dat hij met zijn staart Gigi's kerststukje van tafel zwiepte. Het rolde over de grond, en liet een spoor van kaarsjes en gebroken kerstballen achter. Koesja stond er beteuterd naar te kijken. Chris legde beschermend haar arm om zijn nek toen Gigi meteen in tranen uitbarstte.

‘Welja, draai de kraan maar weer open,’ zei Chris vol walging.

Haar moeder keek haar woedend aan. Ze sloeg haar armen om de lieve Gigi heen en maakte sussende geluidjes. Wat ze niet kon zien, was dat Gigi gewoon dikke neptranen hilde en Chris vanonder haar arm gluiperig aankeek. Gigi wist heel goed hoe ze iets gedaan moest krijgen van mevrouw Appelboom!

‘Misschien kan Christina maar beter thuisblijven,’ snuffte Gigi. ‘Het is helemaal niet netjes om zo vaak weg te gaan als je bezoek hebt.’

‘Mooi niet!’ riep Chris meteen.

Haar moeder keek haar kil aan terwijl ze Gigi over haar lange haren streefde. ‘Denk aan je manieren,’ zei ze. ‘Oooo, waarom lijk je toch niet wat meer op Gigi?’

Gigi keek Chris triomfantelijk aan: en nou jij weer. Chris ontplofte bijna van woede. Kon ze maar iets verzinnen om terug te zeggen. Maar er kwam niks. Naast haar begon Koesja te grommen. Hij hield er helemaal niet van als iemand gemeen deed tegen zijn bazinnetje.

‘En die hond is gewoon vals,’ ging Gigi verder met haar allerliefste meisjesstemmetje. ‘Ik begrijp niet waarom hij niet gewoon in zijn hok in de tuin kan blijven.’

Mevrouw Appelboom deed haar mond open om iets te zeggen, dus Chris maakte dat ze wegkwam. Voordat haar moeder kon zeggen dat dat een hééééél goed idee was van die geweldige Gigi om haar lieve Koesja de rest van de winter niet meer binnen te laten. Fijne kerstgedachte.

Diep in de kraag van haar winterjas gedoken, liep Chris over het duinpad achter het huis naar het strand toe. Koesja sprong vrolijk voor haar uit. Hij snuffelde aan elke struik en had helemaal geen last van de kou. Bij Chris striemde de wind in haar gezicht. In de winter was er geen bal te doen in Westwijk aan Zee. De stranden lagen er verlaten bij en iedereen bleef binnen met de kachel op honderd. In de zomer was dat wel andere koek. Dan stroomden de toeristen van alle kanten naar de populaire kustplaats toe. De hotels en campings zaten propvol en het was een drukte van jewelste.

Chris en Koesja liepen langs het huis van de burens. Mevrouw Loman was kerstversiering aan het ophangen

in de tuin. Ze zwaaide vrolijk naar Chris. Die stak haar hand op en liep snel door. Mevrouw Loman was de moeder van Jack en Tessa. Chris vond haar ontzettend aardig, maar schaamde zich altijd een beetje als ze de burens zag. Dat kwam door mevrouw Appelboom. De vader van Jack en Tessa was namelijk burgemeester van Westwijk en mevrouw Appelboom vond dat ontzettend interessant. Ze wilde per se vrienden worden met meneer en mevrouw Loman en gedroeg zich meestal zó opdringerig, dat Chris van ellende niet wist waar ze moest kijken.

Deze kerstvakantie logeerden Jack en Tessa bij hun vrienden in de stad waar ze hadden gewoond voor ze naar Westwijk aan Zee verhuisden. Chris miste hen verschrikkelijk. Voordat ze Jack en Tessa had leren kennen, was ze altijd alleen. Haar enige vrienden waren toen haar hond en haar computer. Dat had ze altijd wel best gevonden. Maar nu was ze eraan gewend geraakt dat ze vrienden had om mee te lachen en leuke dingen mee te doen. Ze zou nog liever een vork in haar oog steken dan dat ze het toegaf, maar Chris was bang dat Jack en Tessa haar waren vergeten. Ze hadden haar nog geeneens een mailtje of sms'je gestuurd. Hun stadsvrienden waren natuurlijk supercool. In gedachten hoorde ze hen samen met Jack en Tessa al hard lachen om Westwijk. En om haar. Chris kreeg een kleur en dook dieper weg in haar kraag. Ze was nog niet vergeten dat Tessa Westwijk maar een suf dorp had gevonden toen ze hier net naartoe waren verhuisd.

Chris sloeg het pad in dat naar het strand leidde. Het huis van de familie Appelboom stond in het stille gedeelte van Westwijk, op een woeste duinenrij vlak aan het strand. Als Chris de deuren van de tuinkamer opensloeg, kon ze de zee horen ruisen. Chris liep langzaam door het mulle zand naar beneden. Koesja rende zo hard de heuvel af, dat het zand Chris om de oren spatte. Hij stond allang op het strand met zijn staart te kwispelen toen Chris nog maar halverwege was. Ze bleef stilstaan en keek uit over het strand en de zee. Door de harde wind beukten de golven op de kust. Het hele strand rook naar het zilte water van de zee. Chris woonde haar hele leven al in Westwijk. Ze hield van de zee en ze maakte zo vaak als ze kon lange strandwandelingen met haar hond. Maar sinds kort was er iets veranderd aan het uitzicht. Heel in de verte was er een boorplatform aan de horizon verschenen. Vanaf die plek boorden ze gaten in de bodem van de zee om te kijken of ze olie konden vinden. Vanaf het strand was het maar een stipje in het water. De Westwijkers hadden er flink op gemopperd toen het ding net werd gebouwd. Iedereen stelde vragen aan burgemeester Loman. En Ciska Beerenpoot, de journaliste van de *Westwijker Courant*, had er lange stukken over geschreven. Volgens sommige mensen leek het erop dat ze letterlijk had opgeschreven wat de mannen van de oliemaatschappij haar hadden voorgekauwd.

10

‘De ambitie van mevrouw Beerenpoot is groter dan haar talent,’ had meneer Loman droogjes opgemerkt. Chris begreep niet precies wat hij daarmee bedoelde,

maar ze snapte dat het niet veel goeds was. Dat gold trouwens ook voor het boorplatform zelf. Chris vond het maar een lelijk ding. En het beviel haar helemaal niet dat ze dat zomaar in háár zee hadden neergezet. Chris zuchtte diep. Ze miste Jack en Tessa. Ze wilde maar dat ze snel terugkwamen van hun logeerpartijtje. Jack zou die aanstellerige nepfiguur van een Gigi wel een lesje leren. En Chris wist zeker dat Tessa precies wist wat ze tegen haar zou moeten zeggen. Tessa kon met de liefste glimlach de hatelijkste dingen zeggen, waardoor ze meestal heel makkelijk haar zin kreeg. In de verte blafte Koesja. Opgewonden rende hij rondjes om iets heen. Chris liep naar hem toe, tegen de harde wind in. Toen ze bij haar hond kwam, zag ze waar hij

zich zo over opwond. Op het strand lag een dode zee-meeuw. Alweer een. Koesja wroette er blij in met zijn neus.

‘Getver,’ zei Chris, en ze trok hem aan zijn halsband weg bij de dode vogel. Nu ze erover nadacht, had ze de laatste tijd wel opvallend veel dode zeemeeuwen op het strand gezien. Ze keek peinzend naar het boorplatform in de verte. Chris besloot maar weer eens langs Ella te gaan. Alles was beter dan naar huis, waar haar moeder en Gigi zaten te mekkeren of ze de kerstservetten in zwaantjes of in waaiertjes zouden vouwen. Lekker belangrijk.

In het midden van de lobby van Hotel Zeezicht stond een grote kerstboom met honderden lichtjes erin. Arme Chris, er viel niet te ontkomen aan Kerstmis. Hoezeer ze daar ook haar best voor deed. Hotel Zeezicht was een van de oudste hotels van Westwijk. Niemand wist van wie het hotel eigenlijk was. Zelfs Ella van Zuilen, die het hotel beheerde, had haar baas nog nooit ontmoet. Ze wist zelfs niet hoe hij heette. Hij noemde zichzelf simpelweg ‘meneer X’. Chris en Ella deden altijd een raadspelletje over hem. Soms stelden ze zich hem voor als een excentrieke miljonair die zich niet wilde laten zien omdat hij onder de groene schubben zat. Een andere keer bedachten ze dat hij zich vast en zeker als een gast van het hotel voordeed. Op die dagen loerden ze naar iedereen die Zeezicht in en uit liep. Wie van hen zou het kunnen zijn? Maar ze waren er nog niet achter gekomen.

Deze keer had Ella in elk geval geen tijd voor hun favoriete spelletje. Bij de ingang stond een groot bord dat een belangrijk congres aankondigde. Een of andere professor zou twee dagen lang doorzagen over oliewinning in de Noordzee. Dat leek Chris tamelijk slaapverwekkend, maar Ella was er verschrikkelijk opgewonden over.

‘Iedereen komt, Chris,’ zei ze. ‘Het wordt hartstikke druk. Allemaal superbelangrijke mensen.’

Heel even vond Chris dat Ella plotseling griezelig veel op haar moeder leek. Die begon ook altijd meteen te glimmen als ze dacht dat iemand iets voorstelde. Maar toen ze naar Ella’s vriendelijke gezicht keek, schaamde ze zich meteen voor die gedachte.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ vroeg ze daarom snel. Ze hoopte dat Ella niet had gezien dat Koesja zich bij de deur had uitgeschud, zodat het daar nu vol lag met zeewater en zand.

‘Je zou de kerstballen bij de trap kunnen ophangen,’ zei Ella. ‘Wat vind je? Zullen we de rode of de groene doen?’

Heel raar, maar even leek het of Chris een klap met een knots had gekregen. Ze voelde in elk geval een stekende hoofdpijn opkomen.

Brullende motoren

Voor Ella wilde Chris alles doen, dus hing ze kerstballen op bij de trap. Groene en rode. En de volgende dag hielp ze kerststukjes maken. De dag daarna zette ze de kerststal onder de grote kerstboom in de lobby. Een mooie grote stal met een os en een ezel. Koesja gromde ernaar en hapte de ezel in zijn neus. Chris keek achterom of Ella het had gezien. Maar Ella stond bij de balie en hielp drie oude mannen in donkerblauw pak. Hotel Zeezicht werd momenteel overspoeld met oude mannen in donkerblauw pak. Bijna allemaal hadden ze grijs haar en een bril. Chris vond het eerst maar een saaie boel. Maar van Ella had ze gehoord dat er veel afhing van het congres. Zelfs de minister-president zou komen! Het was een hele eer voor Zeezicht dat het hier werd gehouden. Ella deed er dan ook alles aan om te zorgen dat het goed verliep.

Chris hielp haar waar ze maar kon. Dat deed ze omdat Ella haar enige vriendin was geweest voordat ze Jack en Tessa leerde kennen. Maar ook omdat ze thuis helemaal knettergek werd van Gigi. Die vervelende troela lapte Chris erbij wanneer ze maar kon. Dat begon al als Chris 's morgens wakker werd. Als ze in haar pyjama de keuken in kwam, met haar haren nog helemaal in de war, zat Gigi er al helemaal

opgepoetst bij. Geen haartje in haar tuttebellenkapsel zat verkeerd, en op haar snoezige jurkjes zat nooit een vlek of een kreuk. Chris voelde twee minuten nadat ze wakker was geworden al de priemende ogen van mevrouw Appelboom in haar nek boren. Haar moeder zei niks, die perste alleen maar haar lippen tot een afkeurende streep. Maar gelukkig kon je altijd op Gigi rekenen. Met haar temerige stemmetje vuurde ze tien kogels per seconde op Chris af.

‘Ben je nu pas wakker? Ik ben al uren op.’

‘Wat een grappige pyjama, is die nog van je opa geweest?’

‘Ik wil niet onbeleefd zijn, maar je ruikt best wel naar hond. Is het wel zo’n goed idee om Koesja op je bed te laten slapen?’

Chris zei op zo’n moment niks terug, maar in gedachten pakte ze een groot stuk hout en timmerde de lieve Gigi daarmee uren op haar hoofd.

Geen wonder dat Chris zo vaak mogelijk naar Hotel Zeezicht ging. Het kon haar niet schelen hoeveel klusjes Ella haar opdroeg, als ze maar niet thuis hoefde te zijn.

‘Heb je zin in thee?’

Chris keek op, en zag Ella achter zich staan.

‘Je hebt zo hard gewerkt, je moet echt even gaan zitten. Ik heb een tafeltje voor ons laten dekken in de serre.’

Ella nam Chris mee. De serre had heel grote ramen en keek uit op de duinen. In de zomer stonden de

deuren meestal open, maar nu het buiten zo koud was, was alles dicht. Er stond een prachtig gedekt tafeltje klaar voor Ella en Chris. Een grote gele theepot stond op het lichtje. Er waren ook een chocoladetaart met kersen, knapperige warme broodjes met stroop, jamdonuts, oliebollen, koekjes met spikkels en een bakje met kleverige karameltoffees. Op de grond onder de tafel lag een groot bot voor Koesja. Chris grijsde. Koesja dook meteen onder het tafelkleed, sloeg zijn poten om het bot en begon zo hard te knagen dat het klonk of iemand de stoep stond te schrobben. Chris pakte meteen een jamdonut, terwijl Ella de thee inschonk.

‘Wanneer komen Jack en Tessa eigenlijk terug?’ vroeg Ella.

Chris trok een gezicht. ‘Weet ik veel. Ze hebben het te druk om te bellen, geloof ik. Of om zelfs maar een mailtje te sturen.’

Ella keek geamuseerd naar Chris. Ze kende het koppige meisje langer dan vandaag. ‘Je zóu natuurlijk ook zelf kunnen bellen,’ zei ze, terwijl ze haar lachen probeerde in te houden.

‘Ik kijk wel uit!’ snauwde Chris meteen. ‘Als ze het zo druk hebben met hun gewééldige vrienden daar, hoeven ze echt niet bang te zijn dat ik ze zal storen.’ Chris nam nijdig een hap van de donut. Ze merkte heus wel dat Ella haar stiekem uit zat te lachen. Omdat ze helemaal geen zin had in dit gesprek, begon ze snel over iets anders. ‘Is alles klaar voor het congres?’

Gelukkig, Ella liet zich meteen afleiden. ‘Volgens mij wel. Wil je wel geloven dat het nog meer werk is

dan toen Bo Monti hier die ene zomer logeerde?’

Bo Monti was een populaire zanger met wie de Vier van Westwijk een spannend avontuur hadden beleefd. Toen hij in Hotel Zeezicht verbleef, had Ella haar handen vol gehad aan hem. Zodra de popster het hotel binnen was gelopen, wemelde het er meteen van de fotografen en journalisten. Maar toen hij plotseling was verdwenen, had je de poppen pas goed aan het dansen. Het waren drukke weken geweest voor Ella.

Terwijl ze uit haar beker dampende thee dronk, hield Chris Ella vanuit haar ooghoeken in de gaten. Ella zag er moe uit.

‘Het móét goed gaan, Chris,’ zei Ella. Ze wreef in haar ogen. ‘Ik heb meneer X de hele dag aan de telefoon. Professor Steen is een goede vriend van hem. Meneer X roept wel honderdmaal per dag dat hij niet blij met mij zal zijn als er iets misgaat.’

Chris wilde net iets geruststellends terugzeggen, toen er buiten een ongelooflijk kabaal klonk. Het leek wel alsof iemand een kettingzaag had aangezet! Chris en Ella sprongen op en keken door de grote ramen van de serre. Zelfs Koesja hield even op met aan zijn bot knagen om te kijken wat er gebeurde.

Ella werd lijkbalek en sloeg haar hand voor haar mond. ‘Née toch zeker,’ fluisterde ze.

Door de duinen kwamen vijf grote motoren aanrijden. Op die motoren zaten woest uitzierende mannen. Ze waren groot en dik en hadden een lange baard. Ze droegen wel drie jasjes over elkaar heen en hadden een

sjaaltje om hun hoofd geknoopt. Hun leren broek was in grote motorlaarzen gestopt. Koesja zette zijn nekharren overeind en gromde.

‘O nee,’ jammerde Ella. ‘Laat het alsjeblieft niet waar zijn!’

Buiten zetten de mannen hun motor uit en stapten af. Ze schreeuwden naar elkaar en lachten ruw. Daarna deden ze precies waar Ella zo bang voor was: ze liepen naar de ingang van het hotel.

‘Ella?’ vroeg Chris geschrokken. ‘Wie zijn dat?’

Ella gaf geen antwoord en haastte zich naar de lobby. Chris en Koesja liepen snel achter haar aan om te kijken wat er zou gaan gebeuren. De vijf ruige mannen waren al naar binnen gelopen. Een van hen, de grootste, ramde achter elkaar op de bel die op de balie stond. De rest gaf luidruchtig commentaar. De mannen in donkerblauw pak keken naar hen met een afkeurende streepmond. Precies zoals mevrouw Appelboom altijd naar Chris keek. Ella lachte verontschuldiging naar hen. ‘Geen probleem,’ prevelde ze. ‘Loopt u maar door. Er is niets te zien.’

Dat sloeg natuurlijk nergens op. De mannen in pak keken hun ogen uit. Ella ging achter de balie staan. ‘Kan ik u ergens mee helpen?’ vroeg ze zogenaamd beleefd aan de motorrijders. Maar het klonk verdacht veel als: als jullie niet onmiddellijk uit mijn hotel vertrekken, zul je wat beleven!

Chris en Koesja stonden half verscholen achter de grote kerstboom te kijken hoe dit zou aflopen.

‘We willen vijf kamers!’ brulde de grootste, die door

de andere vier Grandie werd genoemd. Hij sloeg met zijn vuist op de balie.

‘Dat zal helaas niet gaan,’ zei Ella. ‘We zitten helemaal vol.’ Ze bibberde er een beetje van.

Grandie keek langs haar heen, naar het bord waar de kamersleutels hingen. Hij dronk zijn blikje bier leeg en kneep het samen met één hand. Daarna liet hij een keiharde boer. ‘Volgens mij staat de hele bovenste verdieping nog leeg,’ zei hij.

Chris zou zweren dat ze zijn spierballen zag rollen onder zijn dikke jas. Om haar heen kuchten de mannen in pak nadrukkelijk. Ze keken ijszig naar Ella. Het was in elk geval duidelijk wat zij vonden van de nieuwe gasten.

‘Er is een belangrijk congres,’ zei Ella zenuwachtig. ‘Dus het is hier heel saai. Niets te beleven. En trouwens, we hebben echt geen plaats.’

Vanachter de kerstboom zag Chris dat de motormannen zich begonnen op te winden. Schouder aan schouder kwamen ze op Ella af. Chris zag dat ze allemaal een witgeschilderd doodshoofd achter op hun leren jas hadden. Koesja gromde zachtjes, diep vanuit zijn keel. Chris gaf hem een seintje dat hij Ella mocht gaan helpen. De grote zwarte herder sprong meteen naar de balie toe en ging voor de vijf motorrijders staan. Hij trok zijn lippen op zodat zijn blinkende hoektanden te zien waren. Hij gromde kwaad. Ella keek hulpzoekend naar Chris, die naar Koesja liep. De baardmannen deden een stapje achteruit. Chris grijnsde toen ze zag dat ze meteen een stuk minder praatjes hadden.

Ze ging naast haar hond staan en keek de mannen recht aan. Ze keken alle vijf kwaad terug. Normaal zou Chris dat best eng hebben gevonden, maar met haar grote vriend Koesja naast zich kon haar niks gebeuren. Dacht ze.

‘Dus híér ben je!’ zei ineens iemand temerig. Chris keek geschrokken om. Daar stond Gigi, in een schattig bruingeruit manteltje met een roze bontkraagje. ‘Tjee, wat zou je moeder ervan zeggen als ik haar vertelde dat je de hele dag optrekt met een motorbende? Volgens mij krijg je de rest van de vakantie huisarrest, denk je ook niet?’ Gigi glimlachte allerliefst.

Chris balde haar vuisten. Koesja keek naar zijn bazinnetje op. Wie moest hij nu bedreigen: de motorbende of Gigi? Gigi pakte haar mobieltje en deed of ze ging bellen. Chris wist even niet wat ze moest doen. Ze kon Ella toch niet alleen laten? Maar ze wist ook dat als ze niet maakte dat ze thuiskwam, Gigi voor een hoop problemen zou kunnen zorgen.

‘Ga maar, Chris,’ zei Ella zacht. ‘Ik red het hier wel.’

Chris keek van Ella naar Gigi. Ella knikte naar haar. Gigi keek zo triomfantelijk dat Chris haar het liefst wilde voeren aan de motorrijders. Toen haalde Chris haar schouders op en sjokte naar de uitgang. Koesja grauwde nog één keer naar de grootste baardaap, die Grandie werd genoemd. Toen liep hij achter Chris aan.

De hele weg naar huis babbelde Gigi tegen Chris. Ze had haar arm gezellig door die van Chris gestoken. Chris deed haar uiterste best het domme wicht te negeren, maar dat viel nog niet mee. Gigi hield alleen af en toe even haar mond om adem te halen. Terwijl ze doorkwebbelde, bedacht Chris dat ze Koesja alleen

maar een teken zou hoeven geven om hem Gigi naar de keel te laten vliegen. In gedachten zag ze hoe Gigi's hoofd los over de boulevard voorbij kwam rollen. Kip zonder kop. Chris glimlachte even. Wat zou dat lekker rustig zijn! Maar ze zat al genoeg in de problemen. Als Gigi aan haar ouders zou vertellen wat ze had gezien, was het zeer waarschijnlijk dat ze Chris voor de rest van haar leven in haar kamer zouden opsluiten.

Gigi en zij hadden de boulevard achter zich gelaten en liepen de straat in waar ze woonde. Met elke stap die Chris zette, wist ze dat ze dichterbij een uiterst vervelende middag kwam. Maar ineens begon Koesja als een bezetene te blaffen. Hij stak zijn oren naar voren en kwispelde zo hard met zijn staart dat zijn hele achterlijf ervan heen en weer schudde. En toen zag Chris het ook. In de verte liep een lange blonde jongen met twee koffers te zeulen. Achter hem aan liep een meisje met een lange paardenstaart dat alleen een heel klein tasje droeg: Jack en Tessa waren weer thuis!